

Mediatiedote 30.11.2010

Yksikön johtaja Jouko Lankinen, Diak Pohjoinen

Lastensuojelun monet näyttämöt

Seminaarin avaus

Lämpimästi tervetuloa tähän ”Lastensuojelun monet näyttämöt” –seminaariin Diak Pohjoisen tiloihin. Tämän hetken katveeseen jääneistä yhteiskunnallista ongelmista puhuttaessa emme voisi olla enää ajankohtaisemman aiheen äärellä – emme ehkä myöskään traagisemman aiheen äärellä. Lasten kaltoinkohtelu ja hyväksikäyttö ovat puhuttaneet meitä koko kuluneen vuoden. Tunnen papin virkaan vihittynä suurta kollektiivista häpeää siitä lasten hyväksikäytöstä, mitä kristillisten kirkkojen piirissä on harjoitettu ympäri Eurooppaa ja maailmaa. Kirkon, jonka pitäisi olla oikeuden toteutumisen puolestapuhuja ja kaikkein heikoimpien suojelija, on syyllistynyt hirvittävällä tavalla rikoksiin, joita pahempia on vaikea kirkkojen piiristä enää hakea.

Kirkoissa olisi syytä lukea Matteuksen evankeliumista alleviivaten Vapahtajan sanat: ”Mutta jos joku johdattaa lankeemukseen yhdenkin näistä vähäisistä, jotka uskovat minuun, hänelle olisi parempi, että hänen kaulaansa pantaisiin myllynkivi ja hänet upotettaisiin meren syvyyksiin.”

Hyväksikäyttöön syyllistyneet on aina saatettava rikosoikeudelliseen vastuuseen toiminnastaan. Tähän asiaan ei voi olla yhteiskunnassa missään olosuhteissa mitään poikkeusta kenenkään kohdalla.

Henkilökohtaisesti olen myös sitä mieltä, että lastensuojelulain mukainen ilmoitusvelvollisuus hyväksikäytön epäilystä tulisi mennä kirkkolain rippisalaisuutta koskevan säädöksen yli.

Lasten hyväksikäyttö on lasten huonon yhteiskunnallisen aseman toinen ääripää. Joskus ihmettelen, että mitä on se tämän päivän sivistys, jota me yhteiskunnassamme tavoittelemme. Laskemme sivistystä suoritetuina akateemisina tutkintoina, tohtorin väitöksinä, Pisa–tutkimuksen tuloksina ja samaan aikaan yhteiskunnassamme näyttää siltä, että alkeellisimmistakin ihmisten välisistä käytöstavoista ja huolenpidon muodoista alkaa olla huutava puute. Unohdamme lapsemme ja nuoremme tässä aikuisten ja vanhempien keskinäisessä kilpailussa parhaimmista paikoista yhteiskunnan eri areenoilla. Jopa ne mielestämme alikehittyneet, kehittyvien maiden kulttuurit osaavat pitää paremmin huolta toisistaan kuin me vuosituhantisen ns. sivistyneen Euroopan jälkeläiset. Epävarma ja poikkeuksellinen yhteiskunnallinen tilanne kuvattuna television uutislähetyksissä paljastaa tämän ns. sivistyksemme naamion ontouden. Naamion takaa paljastuu lopulta ahne, armoton, omaa etuaan ja muista piittaamaton ihminen.

Lastensuojeluun liittyvät kysymykset näyttävät koskettavan tänä päivänä yhtä lailla köyhyysrajalla ja sen alapuolella eläviä perheitä kuin taloudellisesti hyvinvoivia perheitä, joissa vanhemmat keskittyvät narsistisesti omaan uraansa ja itseensä, unohtaen ja laiminlyöden lastensa tarpeet.

Kodin ulkopuolelle sijoitettujen lasten määrä on kasvanut vuosikymmenessä 50 %. Viime vuonna huostaan otettuja lapsia Suomessa oli 18.000, kun vastaava luku kymmenen vuotta aikaisemmin oli 12.000. Tämä on tilanne tämän hetken niin sivistyneeksi tulleessa Suomessa, joka esiintyy vertailuissa maailman parhaiksi listattujen maiden kärkijoukossa.

Meillä on siis todella syytä kokoontua yhteen pohtimaan, vaikuttamaan ja antamaan äänemme lasten paremman elämän ja tulevaisuuden puolesta. Jätämme lapsillemme lopulta myös sellaisen maailman, joiksi olemme tehneet heidät omalla toiminnallamme. Me ratkaisemme tulevaisuuden maailman toimillamme ehkä jo tänään.